

גיליון 50
יוני 2019 • סיון ה'תשע"ט

מוֹטִיב
על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

עֵדָף מִחֲמֻשִׁים

פנינה ברקאי
צביה גולן
אשר גל
שרית גרדוול
משה ויג
אברהם ישראלי
רוית ליכטנברג-יקותיאל
עמית נגלר
שירי ראב
שירי שחר-לנציאנו

גיליון 50 מתחיל...

מתברר שהזמן רץ כשנהנים וכשעושים משהו טוב. כתב העת שלנו הוקם לפני כמעט ארבע שנים, והחודש אנחנו שמחים להציג את גיליון החמישים שלנו.

לכן, באופן חגיגי ומיוחד, החלטנו לחרוג מעט מהכללים הקבועים שלנו.

הפעם לא קבענו נושא מוביל ליצירות בגיליון. במקום זה, הזמנו אתכם לשלוח אלינו אך ורק סיפורים, בכל נושא שעולה על דעתכם, אך עם מגבלה של 50 מילים לכל היותר.

בקיצור, בגיליון ה-50 שלנו תוכלו לקרוא עשרה סיפורים קצרצרים וחדים, עם עודף מחמישים.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון

את הגיליון המיוחד הזה נפתח עם הסיפור הקצרצר של יאיר בן-חור - "קרשים בזוגיות":

"מה את רוצה מחיי?" התפרצתי לעברה, "מה שאני לא עושה לא טוב לך. כשביקרתי את אביך בבית החולים התמרמרת למה לא נשארתי לישון שם; כשנשארתי לישון והייתי שם בשבילו צעקת מה איתך ושהזוגיות שלנו בקרשים. כשחזרתי אלייך צרחת שאת רוצה להיות עם עצמך. מה את רוצה מחיי? עשיתי לך פעם משהו רע? מה את רוצה ממני, לעזאזל?"

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

בכיתה ח' קניתי לו במתנה טבעת, כי טבעות, חשבתי, עושות
נצח ליחסים.

הבאתי לו אותה בהתרגשות והבטתי בציפייה כשהוא פתח את
העטיפה.

הוא לקח את הטבעת ונפרד ממני.

לקח לי שנים להבין שדווקא טבעות עושות קיצור דרך אל סוף
היחסים.

היא האמינה בגורל.

גם בשטויות שאנשים אומרים לפעמים.

אימא שלה אמרה שצריך שתי רגליים על הקרקע, אבל היא לא
הקשיבה.

לכן, כשאמר לה שהיא נוחה לו כמו נעלי בית ישנות, היא ממש
קנתה את זה.

למחרת מצאה זוג נעלי בית חדשות על יד מיטתו.

בן 88 חולם את עצמו נוסע במרצדס עם גג פתוח בכבישים.
הרוח מבדרת את בלוריתו ולצדו אישה יפהפייה שופעת
איברים מביטה בו בהערצה.

בשתיים לפנות בוקר עצר אותו שוטר בכביש החוף לאחר
שהבחין בו דוהר על קלנועית. השוטר החזיר אותו לזרועות
המטפלת שהשכיבה אותו במיטתו להמשיך את החלום.

עלה בביטחון על הבמה. זמר צעיר וידוע. שיריו נחרטו בזיכרון
כל מעריציו, ורבים זמזמו את המנגינות שלו בחצי עולם. הקהל
כבר ישב חסר סבלנות, רוקע ברגליו וקורא בקולות שיתחיל
את המופע. לפתע הצטרד קולו ולא השמיע אף תו. וזה מה
שזכרו ממנו לעד.

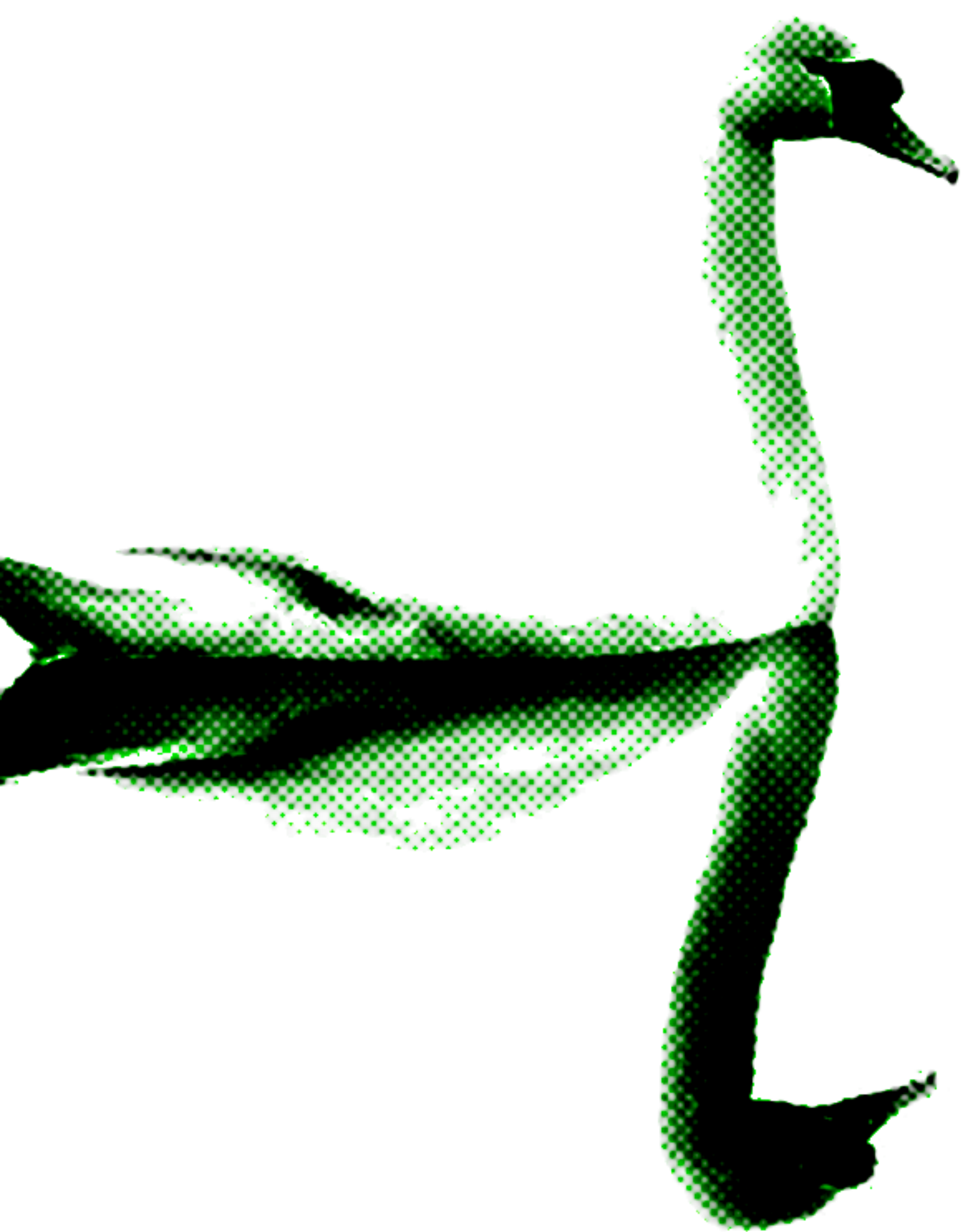
אילו נולדתי חכם ומת טיפש, הייתי לומד מטעויות?
אילו נולדתי זקן ומת צעיר, היה לי יותר ניסיון חיים?
אילו נולדתי גבוה ומת נמוך, הייתי רואה את הדברים אחרת?
אילו נולדתי יתום ומת כשהוריי בחיים, הייתי מתגעגע פחות?
אילו נולדתי גבר ומת אישה, היה שלום בעולם?

באוטובוס (מחווה לבורחס)

עליתי על האוטובוס והתיישבתי בשורה השלישית, כמו שאני אוהבת. החזרתי את הרביקו לארנק, הסתכלתי מסביב וראיתי שאני יושבת מולי. שתינו סברנו שמכנסיים שחורים זה הכי מחמיא, לבשנו שריג מהעונה הקודמת, והיה לנו פחד גבהים. תהיתי אם נעלתי את הדלת בצאתי מהבית אבל לא שאלתי אותה, הרי אסור לדבר עם זרים.

אוף הַתְּגַנֵּב אֵלַי מֵאֲחוֹר
תּוֹפֵס אוֹתִי בְּשֵׁתֵי יָדָיו הַשְּׁעִירוֹת
מִגְלָגֵל אוֹתִי עַל הַמָּטָה
מִתְמַקֵּם
מִחֲבֵק אוֹתִי
בְּדִיוֹק אוֹתוֹ חֲבוּק מִגִּיל שֵׁשׁ...

- - -

יוֹשֶׁבֶת עֵבְרִית בֵּין הַמָּטָה לְאֶרוֹן
בוֹכָה בְּרוֹזִים.
הוּא נִגָּשׁ אֵלַי
נִדְחָף בֵּין יָדַי
מִתִּישֵׁב,

מִפְּנֵה לְעֶצְמוֹ מְקוֹם –
חֲבֵק וְחֲבֵק עַד שֶׁנִּרְגַּעְתִּי.

- - -

כַּמָּה הַתְּגַעְגַּעְתִּי אֵלֶיךָ...
לְחִשְׁתִּי.

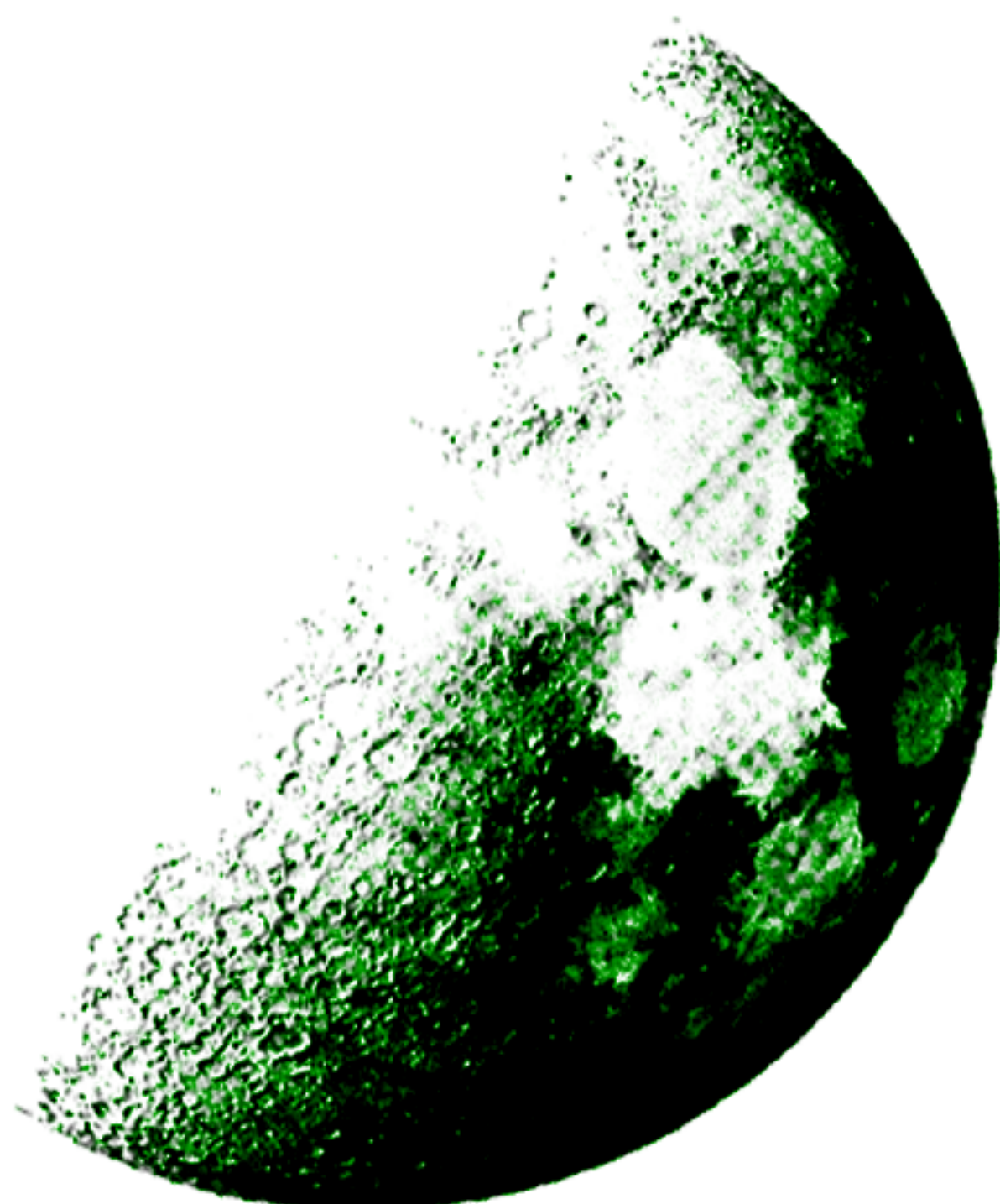
את הציור מצאה אמה תחוב בספר. עיפרון וקצת צבעים: אשה
אינדיאנית – עיניה שקטות וחכמות, תנשמת על כתפה. הוא
צויר הרבה לפני מה שקרה. לפני שהיא עלתה בהר. לפני
שהסלע התדרדר. לפני שהחילוץ בושש להגיע. לפני שהגיעה
בארון לנתב"ג. לפני שנכנסנו לחדר הקטן והתייחדנו עם פניה.
התנשמת לא הייתה על כתפה.

בלילות חשוכים עד אימה הייתי מוצא נחמה בליקוט גחליליות
בשדות הנושקים לביתי. לאחר שהחשכה ירדה והנחירה
נשמעה בחדרים, יצאתי לפגוש אותן. קולן המפתה קרא לי דרך
החלון. כשעמדתי על מיטתי שמעתי אותן שרות. הן היו
הראשונות בעולם שלימדוני מהי שירה. כשגדלתי הבנתי שהיו
אלה תנים.

ילד ביקש שאקלף לו קלמנטינה.

ריח ההדרים דבק לציפורניי ועורר זיכרונות של אהבה.

חשבתי: מהי אהבה אם לא לקלף למישהו אחר פרי הדר?

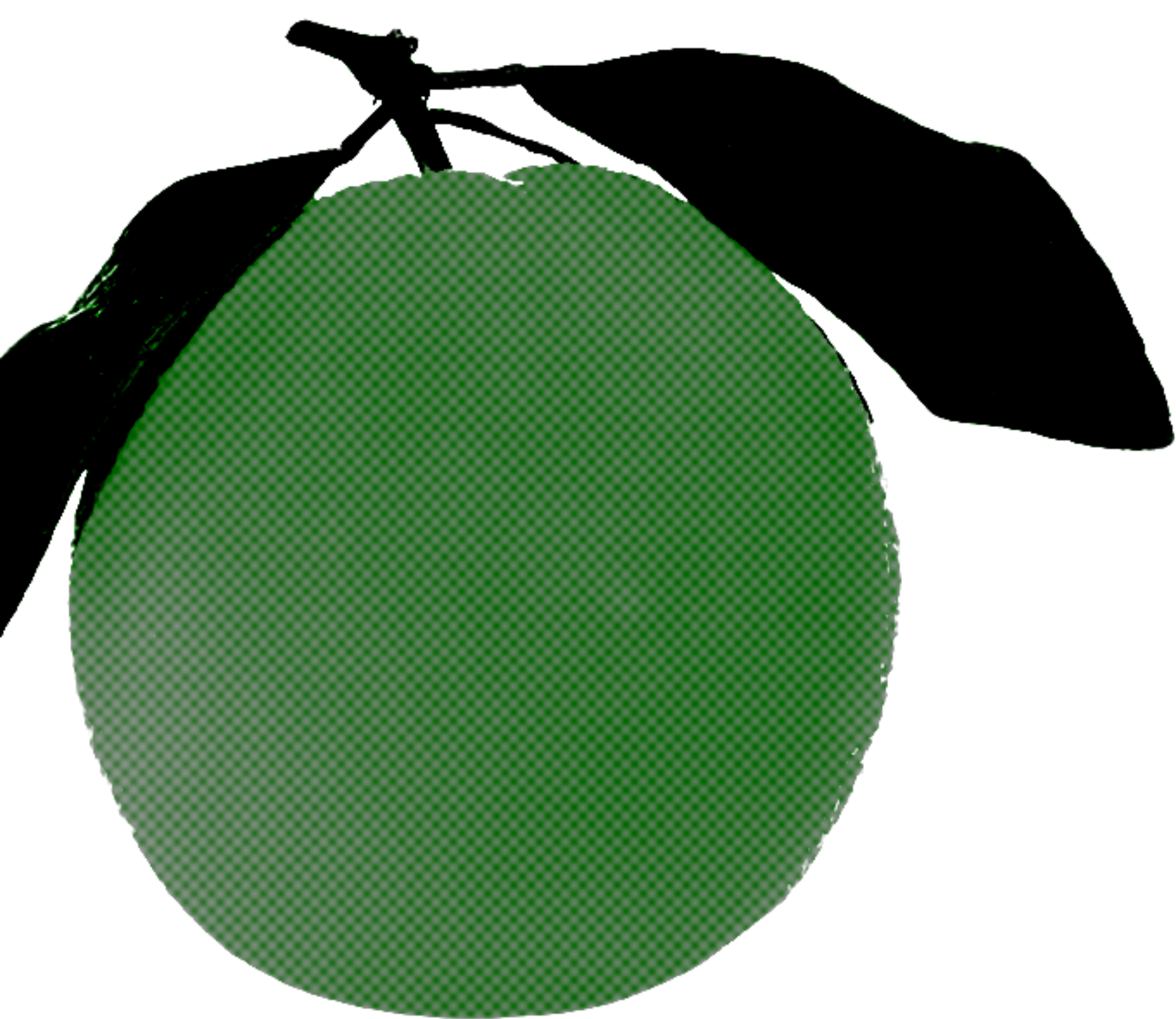
חשבתי: כמה שנים עברו מאז שהוא נפטר?

חשבתי: הריח מערפל את המחשבה ומצייר את דמותו.

פתאום התחשק גם לי תפוז.

לא,

התחשק לי שיקלפו לי אחד.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

info@motiv-magazine.co.il

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא "תעלומה?".

בתור בני אדם אנחנו זקוקים לתחושת הביטחון והידע. דווקא בגלל זה אנחנו נמשכים כל כך לתעלומות, כי בעצם אנחנו נמשכים לשאיפה ולתקווה לפתור אותן.

הפעם אנחנו רוצים לשמוע על התעלומות שמלוות את חייכם. תעלומות שלא עוזבות אתכם או תעלומות שיצרתם בעצמכם. ספרו לנו על מסעות ותהליכים שעברתם עד לפתרון התעלומה, או עד לרגע שבו דווקא הבנתם שכנראה לתעלומה שלכם לעולם לא יהיה פתרון...

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/6/2019 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.